

Kázání: Neděle vzkříšení 2023

Kázání

Neděle vzkříšení 2023

Христос воскрес! **Воістину воскрес!**

1. čtení: Izajáš 65, 17 - 25

17 „Hle, já stvořím nová nebesa a novou zemi. Věci minulé nebudou připomínány, nevstoupí na mysl.
18 Veselte se, jásejte stále a stále nad tím, co stvořím. Hle, já stvořím Jeruzalém k jásothu a jeho lid k veselí.

19 I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu. Nikdy víc už nebude v něm slyšet pláč ani křik.

20 Nikdy už tam nebude dítě, které zemře v několika dnech, ani stařec, který by se nedožil plnosti věku, protože bude mladíkem, kdo zemře ve stu letech. Ale hříšník, byť stoletý, bude zlořečen.

21 Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody.

22 Nebudou stavět, aby se tam usadil jiný, nebudou sázet, aby z toho jedl jiný. Dny mého lidu budou jako dny stromu. Co svýma rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují.

23 Nebudou se namáhat nadarmo a nebudou rodit pro náhlý zánik, neboť jsou potomstvem těch, kdo byli Hospodinem požehnáni, oni i jejich potomci.

24 Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším.

25 Vlk a beránek se budou pást spolu a lev jako dobytče bude žrát slámu, hadu však bude potravou prach. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře," praví Hospodin.

2. čtení: Matouš 27, 62 - 28, 10

62 Nazítří, v den po pátku, shromáždili se velekněží a farizeové u Piláta

63 a řekli: „Pane, vzpomněli jsme si, že ten podvodník řekl ještě za svého života: ‚Po třech dnech budu vzkříšen.‘

64 Dej proto rozkaz, ať je po tři dny hlídán jeho hrob, aby nepřišli jeho učedníci, neukradli ho a neřekli lidu, že byl vzkříšen z mrtvých; to by pak byl poslední podvod horší než první.“

65 Pilát jim odpověděl: „Zde máte stráž, dejte hrob hlídat, jak uznáte za dobré.“

66 Oni šli, zapečetili kámen a postavili k hrobu stráž.

1 Když uplynula sobota a začínal první den týdne, přišly Marie z Magdaly a jiná Marie, aby se podívaly k hrobu.

2 A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, odvalil kámen a usedl na něm.

3 Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh.

4 Strážci byli strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtví.

5 Anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován.

6 Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojďte se podívat na místo, kde ležel.

7 Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých; jde před nimi do Galileje, tam ho spatří. Hle, řekl jsem vám to.“

8 Tu rychle opustily hrob a se strachem i s velikou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům.

9 A hle, Ježíš je potkal a řekl: „Budte pozdraveny.“ Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu.

10 Tu jim Ježíš řekl: „Nebojte se. Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí.“

Sestry a bratři, před lety, když byly naše dcery ještě caparty, jsme pobývali několik dnů u příbuzných na chatě v Posázaví.

Jak to tak bývá, nejdřív jde večer na kutě nejmladší, v našem případě asi tříletá Agáta. Dvě starší dcery ještě nějakou chvíli mohly být venku.

Děda, který se k uspaní Agáty uvolil, se se svou vnučkou odebral do ložnice v podkroví. My rodiče jsme si nejspíš venku něco četli a současně Markétě a Kláře kladli na srdce, aby si hrály potichu.

Zanedlouho byl nahoře docela klid. Zdálo se, že uspávání proběhlo úspěšně a tak byl zákaz mluvení

odvolán.

Po pár chvilkách se ale stalo něco nečekaného. V otevřeném podkrovním okně jsme spatřili Agátu která se drží okenních mříží a přitlumeným hlasem volá na své švitořící sestry: „Holky nedělejte toho! Děda spí!“ Ten, který měl uspávat, uspal namísto vnučky sám sebe.

Něco podobného se odehrálo u hrobu, kam byl po ukřižování položen Ježíš. Vojáci dostali za úkol hrob pro jistotu střežit. Jenže namísto střežení zničeho nic všichni bez rozdílu upadli do mdlob. Ti, kteří měli hlídat mrtvého, sami vypadali jako nebožtíci. Čteme, že byli strachem bez sebe a strnuli jako mrtví.

Není se co divit. Byli svědky něčeho, co je nikdy ani ve snu nenapadlo, že je možné. Ke hrobu se totiž snesl anděl Páně, pohybem své andělské ruky odvalil tunový kámen, kterým byl vstup do hrobky zabezpečen, a posadil se na něj.

Do té doby měli vojáci za to, že armáda, v níž slouží císaři pánu, je nejsilnější na světě. Nyní jim s hrůzou došlo, že je všechno jinak. Na odsunutí náhrobního kamene by vojáků bylo potřeba alespoň pět! Nad tím pomyšlením proto strachem rozklepaná stráž hned na to upadla do mdlob.

Také vám to, sestry a bratři, něco připomíná? S vojáky, kteří jsou bohorovně přesvědčeni o své nepřemožitelné síle, se v průběhu lidských dějin setkáváme zas a znova. Obvykle to s nimi nedopadne dobře. Končívají strachem bez sebe a mrtví. Obvykle nakonec dostanou na frak.

Tři příklady za všechny: dopadli takhle vojáci Napoleonovi a Hitlerovi, dopadnou takhle i vojáci Putinovi. Od té doby, co byl Ježíš vzkříšen, nemají totiž diktátoři nic jistého. Dřív nebo později se musejí klidit a namísto velkohubých pomníků slávy po nich zbyde jen bolestná vzpomínka na zmařené lidské životy.

Jakou to má souvislost se vzkříšením? Je to jednoduché. Jestliže Bůh Ježíše vzkřísil a dal mu veškerou moc na nebi a na zemi, pak se zásadně mění poměry. Od Velikonoční neděle před dvěma tisíci lety mají všichni plačící, umlčení a nespravedlivě pronásledovaní oficiální zastání.

Teď už nikdo nemůže popřít, že Bůh je na straně trpících, ponižovaných a napadených. V osobě Ježíše Krista se stal z vlastního rozhodnutí jedním z nich. Jiných důkazů netřeba. Nic na tom nezmění ani diktátoři posedlí zlem.

Jan Hus to kdysi napsal výstižně: Pravda Páně vítězí, i když na čas pražena bývá. Hodnoty Božího království jako jsou pravda, spravedlnost a láska se Kristovým vzkříšením nesmazatelně vepsaly do struktury našeho světa a není síly, která by je mohla vymazat. Pokud se jich bude lidstvo držet, diktátoři nemají příliš šancí.

Problém samozřejmě je, že se my lidé těchto hodnot ne vždycky držíme.

Problém je, že nejsme vždy ve střehu. Tu a tam si nejrůznějšími vlky v rouše beránčím necháme namluvit, že pravda je lež, láska je nenávisť, válka je mír, jak to trefně popsal George Orwell ve známém románu 1984.

Problém je, že někdy propadáme strachu docela stejně jako oni vojáci u Ježíšova hrobu. Zbytečně.

Proto anděl Páně na ženy u hrobu volá: „Vy se nebojte!“ Vy se přece bát nemusíte! Naopak! Sebevědomí šířitelé strachu ať jsou si strachem klidně bez sebe, ale vy ne!

Ukřižovaný Ježíš, kterého hledáte, byl vzkříšen! Jde před vámi do Galileje a všude tam, kde se

v životě ocitnete, bude s vámi. Setkáte se s ním kdykoliv budete v úzkých, kdykoliv budete mít pocit, že to nedáte, kdykoliv budete mít strach, že vás strach ovládne.

Jenže, ono se to andělovi řekne 'vy se nebojte', když se sám jako nebeštan ničeho bát nemusí. Nemají tam nahoře ani pandemie, ani inflaci, ani války, ani nemoce, ani problémy v rodině nebo v zaměstnání.

To my pozemšťané najdeme důvodů proč se bát nepočítaně. Nebudeme ze sebe dělat hrdiny, občas strach skutečně máme.

Mít obavy z toho, co nás čeká a jak to zvládneme, je přirozené a v jistém smyslu i pozitivní. Obavy brání tomu, abychom byli příliš sebejistí a riskovali tam, kde to není vhodné.

Jen psychopati strach nemají. Jak jsme se už mohli v české politice několikrát přesvědčit, když se potom dostanou k moci jsou sebestředně nadutí a na druhé neberou žádné ohledy.

Ani Ježíš nebyl žádný borec, co by neměl strach. V evangeliích je zmínka o tom, že mu před zatčením stékal po tváři krvavý pot a dokonce tak trochu s Pánem Bohem smlouval, jestli by nešlo ten kalich utrpení, který ho čeká, nějak obejít. Strach patří k naší lidské výbavě a nevyhnul se ani Božímu Synu, který se v zájmu nás všech stal jedním z nás.

Není ovšem strach jako strach. Je rozdíl pokud se strachem necháme ovládnout a strneme jako mrtví, což se stalo oněm vojákům u Ježíšova hrobu, nebo pokud se jím ovládnout nenecháme.

Strach je totiž něco jako had, který myš uhrane svým pohledem a ta strne a nemá sílu utéct.

Proto anděl Páně na ženy honem volá, aby mu tam společně s vojáky strachem neztrnuly. Kdo by potom převratnou novinu o prázdném hrobu šel říct učedníkům? Kdo by se potom se Vzkříšeným setkával ať už v Galileji nebo kdekoli jinde po celém světě? „Vy se nebojte!“

A Marie Magdaléna a ještě jiná žena „se strachem i s velkou radostí běžely to oznámit učedníkům“.

Strach a radost se kupodivu nevylučují. Pokud se strachem nenecháme pohltnout, převálcovat a strnout, dá se s ním docela dobře, ba dokonce radostně žít. Jenom mu nesmíme dát víc prostoru, než je na místě.

No, a pak to přijde. Jak tak ty dvě Marie utíkají - ne před něčím, ale za někým (v tom je rozdíl) - najednou se potkají s Ježíšem.

Vzkříšení znamená, že svět už nikdy nebude stejný jako dřív. Něco zásadního se změnilo. Začíná nový věk. Ačkoli se to někdy nezdá, nade vši pochybnost je jisté, že pravda Páně vítězí, že láska je víc než nenávisť, že plačící, umlčení a nespravedlivě pronásledovaní mají zastání.

A Ježíš oněm dvěma ženám jen zopakuje andělova slova, aby se fakt nebály, což my lidé potřebujeme slyšet opakovaně, to abychom se strachem nenechaly uhranout.

Sestry a bratři, velikonoční neděle bývala v křesťanských komunitách už odedávna dnem, kdy se noví věřící nechávali křtít a vstupovali do církve. Nechávali se křtít ve jméno Ježíše Krista, což česky znamená, že se stávali jeho součástí, částí jeho těla.

Věřili totiž, že Ježíš po svém vzkříšení a nanebevstoupení na zemi nadále působí zejména prostřednictvím těch, kdo se rozhodli žít jako on.

Církev je tělem Kristovým, píše apoštol Pavel. Někdo je rukou, která hladí, pomáhá a pozvedá. Někdo je nohou, co nese tíhu druhých, někdo zas srdcem, které umí soucítit a povzbudit, někdo plícemi, které dokáží vydýchat kdejaký stress a nepohodu.

Neděle vzkříšení bývala opakovaně příležitostí vnitřně se k tomuto křestnímu závazku vrátit a obnovit jej.

S Kristem jsme byli ve křtu vzkříšeni a proto máme žít nově, vzkříšeně, jinak, než je běžné, prostě po kristovsku.

A hlavně nenechat se uhranout strachem v jakékoli podobě. Vy se nebojte! Vy rozhodně ne!, slyšíme anděla Páně i samotného Vzkříšeného.

A i když strachy a obavy nikdy nezmizí úplně, dá se s nimi žít a často i s radostí. Podobně jako se to stalo oněm dvěma Mariím.

Jde jen o to mít pro co žít. Pokud se staneme součástí Krista a osvojíme si jeho životní styl, je vystaráno. Bible takový život nazývá životem věčným. Rozhodně stojí za to.

PeČ

SPCH 9. 4. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)